

Angel, lepote poln, mar veš, kaj so to gube,
strah pred staróstjo, mrzke bolečine ost,
ko bereš vdanosti pritájeno bridkost
v očeh, ki iz njih smo dolgo srkali obljuje?
Angel, lepote poln, mar veš, kaj so to gube?

Angel, ti sreče poln, radósti in svetlobe!
David je umirajoč moledoval moči
od žara, ki telo ti čisto v njem blesti,
jaz pa molitve prosim, angel, za tegobe,
angel, ti sreče poln, radósti in svetlobe!

Prevedel Cene Vipotnik

LEPOTE, UJETE V RISBAH

Lepote, ujete v risbah, že načete,
plodovi, ki rodi jih čas zgubljen,
te črte nog, roke in kastanjete:
nemir srca ni z njimi potešen.

Naj obdrži slikar, poet bledice,
lepot bolehnih šušljajoči zbor,
med temi rožami je ni cvetlice,
podobne tebi, moj rdeči vzor.

Z brezdanjim srcem iščem te željan,
lady Macbeth, ti duša zlih dejanj,
Ajshilov sen, vzcvetel sred mrzlih dni,

in tebe, Michelangelova hči,
vélika Noč, ki siplješ čare iskrive,
samo titanov ustom dosegljive.

SORODNOSTI

V narave templju kdaj živi stebri
spregovore besede polzastrte,
skoz gozd simbolov človek gre vse dni
in znane njih oči so vanj uprte.

In kot odmeve združijo bregovi
v en glas, globok, skrivnosten in teman,
kakor svetloba in kot noč prostran,
se družijo barva z vonji in glasovi.

So vonji kot otroška polt mladí,
blagi kot lipa, kakor vrt zeleni,
drugi bogati, zmagoviti, zli,

s stvari neskončnih dihom prepojeni,
ki v ambri in muškatu trepeta,
pojoč o žaru čutov in duha.

DUHOVNA ZARJA

Ko k razzdancem vstopi zarja bela,
za njo razjedajoči vzor stoji.
Tedaj skrivnost maščuje nizka dela,
v živali topi angel se zbudi.

Nebes duhovnih krog, sijaj sinjin
potrtemu se v videnju razgrinja,
kot brezno ga privlači moč višin.
Tako, prečisto bitje, o boginja,

sred blaznih užitkov tlečih razvalin
utriplje čist in rožnat tvoj spomin
mi pred očmi, ki uróčene strmijo.

Plameni sveč na soncu potemniijo.
O duša čistih zmag, tako bleščiš,
da se kot samo večno sonce zdiš.

HEAUTONTIMORUMENOS*

Udaril te bom — in gnalo
ne bo me sovrašтво, ne srd —
kot Mojzes udaril je skalo,
studence vek bo odprt,

ki mojo Saharo napaja
z vodo bolečin in nadlog.
Željó, ki še upu se vdaja,
bo nosil tvoj slani jok

kot ladjo odprt ocean.
In v sreču, ihtenja pijanem,
poslušal v glasu bom znanem
smrti odmev neubran.

Mar nisem akord zgrešen,
božansko kazim simfonijo,
posmeha pohlepnega plen,
plen zob, ki strupeno skelijo.

Vsa moja kri je ta strup,
odkriva ga slednja beseda,
sem ogledalo, ki kaže obup,
in v njem se Erinija gleda.

Sem rana in nož, ki jo odpira.
Udarec in lice bledó.
Kolo, ki tre, in telo.
Sem rabelj in žrtev, ki umira.

Sam pijem si kri v črnih dneh,
brat njim sem v samoti nemili,
ki sojen jim večer je smeh,
pa so ga za zmeraj zgubili.

Prevedel Jože Udovič

* Sam svoj krvnik. (Naslov Terencove komedije.)